

EL DEMÓCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 10 cénts.

Saldra los domingos

Trimestre, 1'25 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores.

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle de Clavé - Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

Festa inaugural de l'Orfeó

Ja ha debutat l'Orfeó Granollerí de L'Unió Lliberal, i ha debutat cantant; cantant com s'ha de cantar; això és, que les notes vibrants, hermoses i sentides, tal com les escriuen els mestres de la música, arribin al cor del que les escolti, que li entrin ben endintre i que li fassin truir les emocions que en sí porten, i que hi han posat, amb la seva inspiració, els que les han dictades. Festa d'amor, de llum i d'alegria, festa esperançadora fou la celebrada'l dia primer de l'any en la grandiosa sala d'espectacles de l'Unió. Festa d'amor, que amor inspira la música, escoltada amb fervent devoció; festa de llum, que raigs de llum resplendent eren els destells dels ulls d'aquelles orfeonistes, boniques totes, i que amb la blancor de l'airosa mantellina, ressaltava més i més la seva hermosura; festa d'alegria, en la qual nens i nenes, enjogassats sempre, anaven a complir una missió cultural, impropia dels seus pocs anys, amb aquell esclat de joia que'ls sobreixia arreu, quan, mirant al públic amb ulls encuriosits, volíen donar-se compte de la seva enlairada missió en aquells moments de solemniat espectació. I els orfeonistes tots, joves alguns, ja no tant joves altres, servint de marc sever a aquell quadro hermesíssim que's destacava en el fons de l'escenari, que són, a no dubtar, una de les més belles esperances per al pervindre de Granollers.

La sala, a curull, presentava un cop de vista corprenedor. En ella hi eren representades totes les classes de la societat de nostra vila, afanyosos de donar-se compte del miracle realitzat en tant poc temps per una munió de nens i nenes, de noies i de joves que no coneixien cap dels signes del pentàgrama i que ara han estat l'admiració de tots els que vàrem tenir la sort d'oír-los per primera vegada.

I, sabeu qui l'ha realitzat aquest miracle?... Un jove modest, però voluntariós; un jove sense pretensions, però amb veritable talent musical; un jove inexpert, però esperonat per l'afany del treball, que un dia va dir: — «Jo vui que la meua vila estimada tingui un Orfeó que canti.» — I Granollers té ja un Orfeó que sab cantar.

En aquesta missió nobilíssima, l'han ajudat joves de bona voluntat que hi han posat tot l'esforç de la seva ànima enamorada de l'Art i la Bellesa; noies humils que no van voler fer cas del que dirán, i avui tenen a gran honor

ésser orfeonistes, i totes les families que han permès que'ls seus troços del cor, fills estimats, anessin a L'Unió Lliberal a fer art i a propagar la bella cultura amb l'exemple

MARTÍ LLOBET

Mestre director de l'ORFEÓ GRANOLLERÍ

I... i ens en aniríem molt enllà, si volguéssim donar cabuda, en aquestes planes, a totes les consideracions que'ns brollen de la ploma, i disposem de molt poc espai, segons ens diuen.

La festa, doncs, va començar en mig de la més gran espectació. Breus paraules del president de l'Orfeó, que estava emocionat, i que serviren per a fer la presentació de les personalitats convidades, el públic va premiar amb aplaudiments.

I el senyor Alfonso, que és músic i poeta a la vegada, llegí, de manera admirable, unes *cuartilles* rublertes totes elles d'art i poesia, que publicuem en altre lloc d'aquest número; així com també'l treball que va enviar l'il·lustre Mestre de l'Orfeó Català, en Lluís Millet (que no va poder assistir a la festa) i que és un cant a la Patria i un himne a la música de la terra.

Després, el nostre volgut amic, en Francesc Torras, president de L'Unió Lliberal, al qual el president de l'Orfeó havia cedit la presidència d'aquell acte grandios i emocionant — que serà recordat, amb joia, per tots els que van prendre part, — digué, entre altres belles coses, de les que ell sab dir, que'l primer de gener de 1916 serà una fita memorable per a nostra estimada vila. I tenia raó, al dir-ho, perquè realment Granollers, a partir d'aquesta data, deurà la seva renaixença tant esperada, no solament per la part honrosa i principalíssima que ha d'influir en les nostres costums i en les nostres festes una institució com l'Orfeó, sí que també per altres consideracions, que'l senyor Torras sab perfectament i, com ell, tots els que en aquells moments solemnes estavem pendents de la seva paraula, sempre vibrant i honrada sempre, com en pot fer gala'l què, com ell, a no tardar ha de contribuir tant i tant a la regeneració del nostre poble, fins avui tant desgraciat. I ja'ns dispensarà l'amic Torras si, contra la seva voluntat, expremem els nostres sentiments amb tota llealtat.

Vingué, després, el moment solemne Col·locats degudament els orfeonistes, el nostre amic de l'ànima, el jove mestre en Martí Llobet, va empunyar la batuta i d'aquelles goles allí aplegades varen brollar divinals harmonies; vibracions enèrgiques; esclats del cor, sentits alhora; esplais melòdics suaus, forts, vibrants, per damunt dels quals vàiem enlairar-se amunt! amunt!, l'ànima de tots els orfeonistes; perquè tots l'hi posaven l'ànima. Una salva xardorosa d'aplaudiments ofegava les últimes vibracions que, repercutint per l'ample espai, anaven a fer ofrena als déus d'aquelles notes divinals, que eren l'admiració i l'encant dels que, delectant-nos, les escoltavem.

I el programa's va complir tal com s'havia ofert al públic. L'himne a la *Nostra Bandera*, lletra del que escriu aquestes ratlles i música, talment inspirada, del mestre de l'Orfeó, sorprengué d'aital manera al públic, que no gosà demanar la repetició. Al dar-se compte de la magistral interpretació obtinguda, a bon segur que serà demanada sempre on se canti.

Vingué, després, *El Mestre*, xamosa composició de caient popular que fou celebrada amb veritable delectació.

La *Cançó de Nadal*, amb aquell dringar solemniat de les campanes, amb aquelles melodies sentides, amb aquelles vibracions estridents de les veus de bronze de l'abadia senyorial, commogué a l'auditori que, silenci religiós se l'escoltava i s'entregà ja totalment, aconseguint la seva repetició.